

4. Ar ceturto pamatu tiek apgalvots LESD 266. panta pārkāpums.

— Komisija ir pārkāpusi LESD 266. pantu, nerīkojoties saskaņā ar 2010. gada spriedumu. Komisijas vēstule liecina par Komisijas galīgo lēmumu nepieņemt jaunu formālu lēmumu, kurā noteikta precīza summa, kas jāmaksā prasītājam, neskatoties uz to, ka šāds pienākums Komisijai noteikts 2010. gada spriedumā. Tādēļ vēstule ir galīgais apgalvojums, kas liecina, ka Komisija neizpildīs savus pienākumus saskaņā ar LESD 266. pantu.

5. Ar piekto pamatu tiek apgalvots samērīguma principa pārkāpums.

— Komisija nav ievērojusi samērīguma principu, uzdodot prasītājam samaksāt kavējuma procentus saistībā ar naudas sodu, kura summa nekad nav bijusi skaidra un kurš ir pilnībā atcelts, Komisijai nepieņemot jaunu galīgo lēmumu par summu, kas jāmaksā prasītājam. Noteikumu, kas sniedz Komisijai tiesības pieprasīt kavējuma procentu samaksu citās lietās, uzdevumi nav izpildīti šajā lietā. Pakārtoti, ir vismaz nesamērīgi noteikt sodoša rakstura procentu likmi, jo prasītājam tika liegts izvairīties no šīm izmaksām pašas Komisijas rīcības dēļ.

6. Ar sesto pamatu tiek apgalvots, ka Komisija ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, atsakoties dzēst bankas garantiju pēc 2010. gada sprieduma.

— Minētajā spriedumā Vispārējā tiesa atcēla 2005. gada lēmumu, kurā sākotnēji tika noteikts maksāt naudas sodus, tādējādi atstājot Komisiju bez tiesiska prasījuma pret prasītāju līdz jauna lēmuma pieņemšanai. Atsakoties dzēst bankas garantiju pēc 2010. gada sprieduma, Komisija ir rīkojusies pretrunā šim nolēmumam. Šī kļūda tiesību piemērošanā ir prasītājam tieši izraisījusi papildu izmaksas saistībā ar bankas garantijas nodrošināšanas turpināšanu. Pakārtoti, Komisijai būtu bijis uzreiz pēc sprieduma vismaz jāsamazina bankas garantijas summa līdz maksimālajai, Vispārējās tiesas noteiktajai summai.

Prasība, kas celta 2014. gada 22. septembrī – Itālija/Komisija

(Lieta T-673/14)

(2014/C 409/73)

Tiesvedības valoda – itāļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Itālijas Republika (pārstāvji – A. De Stefano, avvocato dello Stato, un G. Palmieri)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

- atcelt apstrīdēto lēmumu;
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Itālijas valdība Eiropas Savienības Vispārējā tiesā ir apstrīdējusi Eiropas Komisijas 2014. gada 9. jūlija Lēmumu C (2014) 4537, galīgā redakcija, kas paziņots 2014. gada 10. jūlijā un kas attiecas uz sabiedrības *Airport Handling S.p.A.* izveidošanu, ko īstenoja sabiedrība *SEA S.p.A.*

Ar minēto lēmumu Eiropas Komisija uzsāka oficiālu izmeklēšanu attiecībā uz Itālijas Republiku, atzīstot, ka:

- sabiedrības *Airport Handling S.p.A.* izveidošana, ko īstenoja *SEA S.p.A.*, un tam sekojošais kapitāla ieguldījums EUR 25 miljonu apmērā ir valsts atbalsts, kas nav saderīgs ar iekšējo tirgu;

— sabiedrību *Airport Handling S.p.A.* var uzskatīt par sabiedrības *SEA Handling S.p.A.* tiesību un pienākumu pārņēmēju, kas tādējādi turpināja saņemt atbalstu, kuru saņēma minētā sabiedrība un uz kuru attiecas 2012. gada 19. decembra Lēmums C(2012) 9448, galīgā redakcija, kā rezultātā *Airport Handling S.p.A.* ir pārņēmusi *SEA Handling S.p.A.* pienākumu atmaksāt šo atbalstu.

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza septiņus pamatus.

1. Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka ir pārkāpts un nepareizi piemērots lojālas sadarbības princips un 1999. gada 22. marta Regulas (EK) Nr. 659/1999 10. un 13. pants.

— Apstrīdētais lēmums esot pieņemts, neņemot vērā pierādījumus un informāciju, ko Itālijas iestādes bija sniegušas iepriekšējās izmeklēšanas stadijā, un pārkāpjot principu, ko vairākkārt ir apstiprinājusi Tiesa un saskaņā ar kuru Komisijai un dalībvalstīm ir pienākums lojāli sadarboties, lai pārvarētu grūtības, kas rodas, izpildot lēmumu par valsts atbalsta atgūšanu.

2. Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka ir pārkāpts un nepareizi piemērots pienācīgas rūpības un administratīvās rīcības objektivitātes princips.

— Komisija neesot pietiekami rūpīgi pārbaudījusi informāciju, ko Itālijas iestādes bija sniegušas iepriekšējās izmeklēšanas stadijā, un tādējādi apstrīdēto lēmumu esot pamatojusi ar kļūdainu faktu atspoguļojumu.

3. Ar trešo pamatu tiek apgalvots, ka ir pārkāpts un nepareizi piemērots pienācīgas rūpības un administratīvās rīcības objektivitātes princips.

— Ar apstrīdēto lēmumu esot pārkāpti principi, kuri prasa sagaidīt vismaz pirmās instances tiesvedības, kurā ir apstrīdēts 2012. gada 19. decembra Lēmums C(2012) 9448, galīgā redakcija, iznākumu un tādējādi ar to priekšlaicīgi esot notikusi iejaukšanās uzņēmuma darījumā tā darbības uzsākšanas stadijā.

4. Ar ceturto pamatu tiek apgalvots, ka ir pārkāpts un nepareizi piemērots LESD 108., 120., 145. un 146. pants.

— Apstrīdētais lēmums, pamatojoties uz iespējami sagrozītu faktu atspoguļojumu, kavē *SEA S.p.A.* darbību Milānas lidostu pakalpojumu tirgū un kā šo lidostu pārvaldītājam garantēt pakalpojumu nepārtrauktību.

5. Ar piekto pamatu tiek apgalvots, ka ir pārkāpts un nepareizi piemērots LESD 108. pants, ņemot vērā secinājumu par uzņēmumu *SEA Handling* un *Airport Handling* darbības pēctecību.

— Apstrīdētajā lēmumā esot pieļauta kļūda, atzīstot, ka starp *SEA Handling S.p.A.* un *Airport Handling S.p.A.* pastāv pēctecība.

6. Ar sesto pamatu tiek apgalvots, ka ir pārkāpts un nepareizi piemērots LESD 108. pants, ņemot vērā secinājumu par valsts atbildību par iespējamo atbalstu.

— Apstrīdētajā lēmumā esot pieļauta kļūda, atzīstot, ka valsts iestādes ir vainojamas par *SEA S.p.A.* lēmumu izveidot *Airport Handling S.p.A.* un piešķirt tai sākotnējo pamatkapitālu.

7. Ar septīto pamatu tiek apgalvots, ka ir pārkāpts un nepareizi piemērots LESD 108. pants, ņemot vērā secinājumu par iespējamu ekonomiskās racionalitātes neesamību.

— Apstrīdētajā lēmumā esot pieļauta kļūda, atzīstot, ka *SEA S.p.A.* lēmums izveidot *Airport Handling S.p.A.* neatbilst tāda rūpīga uzņēmēja rīcībai, kas darbojas tirgus ekonomikā.